

Versiune anonimată

C-179/22 - 1

Cauza C-179/22

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

8 martie 2022

Instanța de trimitere:

Curtea de Apel București (România)

Data deciziei de trimitere:

11 februarie 2022

Persoana care face obiectul mandatului european de arestare:

AR

Inregistrat în registrul Curții de Justiție sub nr. <u>1216419</u>	
Luxemburg, <u>09. 03. 2022</u>	Pentru Grefier,
Fax / E-mail: _____	<i>R. V. I. Șereș</i>
Depus la: <u>08/03/2022</u>	Ramona I. Șereș Administratoare

[OMISSIS] Curtea de Apel București
Secția I penală
[OMISSIS]

CERERE DE HOTĂRÂRE PRELIMINARĂ

prin care solicită

CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

A răspunde la următoarele întrebări preliminare ce privesc interpretarea articolului 4 [punctul] 6, a articolului 8 [alineatul] (1) litera (c) [și a] articolului 4 [punctul] 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI și a articolului 22 [alineatul] (1), a articolului 25 și a articolului 4 [alineatul] (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI:

1. Dispozițiile articolului 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI trebuie interpretate în sensul că, în situația în care instanța de executare a unui mandat european de [arestare] intenționează să aplice articolul 4 [punctul] 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI pentru recunoașterea hotărârii de condamnare, are obligația de a solicita hotărârea și certificatul emis în temeiul Deciziei-cadru

RO

2008/909/JAI, precum și de a obține consimțământul statului de condamnare în temeiul articolului 4 [alineatul] (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI?

2. Dispozițiile articolului 4 [punctul] 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI coroborat cu articolul 25 și cu articolul 4 [alineatul] (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI trebuie interpretate în sensul că refuzul de executare a unui mandat european de arestare emis pentru executarea unei pedepse privative de libertate și recunoașterea hotărârii de condamnare fără punerea efectivă în executare prin încarcerarea persoanei condamnate ca urmare a grațierii și suspendării executării pedepsei potrivit legii statului de executare și fără obținerea consimțământului statului de condamnare în cadrul procedurii de recunoaștere [atrag] pierderea dreptului statului de condamnare de a proceda la punerea în executare a pedepsei conform articolului 22 [alineatul] (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI?

3. Articolul 8 [alineatul] (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie interpretat în sensul că o hotărâre de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate în temeiul căreia a fost emis un mandat european de arestare refuzat în temeiul articolului 4 [punctul] 6, cu recunoașterea hotărârii, dar fără punerea efectivă în executare prin încarcerarea persoanei condamnate ca urmare a grațierii și suspendării executării pedepsei potrivit legii statului de executare și fără obținerea consimțământului statului de condamnare în cadrul procedurii de recunoaștere, își pierde caracterul executoriu?

4. Dispozițiile articolului 4 [punctul] 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie interpretate în sensul că o hotărâre de refuz al executării unui mandat european de arestare emis pentru executarea unei pedepse privative de libertate și de recunoaștere a hotărârii de condamnare în temeiul articolului 4 [punctul] 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, dar fără punerea efectivă în executare prin încarcerarea persoanei condamnate ca urmare a grațierii și suspendării executării pedepsei potrivit legii statului de executare (stat membru UE) și fără obținerea consimțământului statului de condamnare în cadrul procedurii de recunoaștere, reprezintă o hotărâre de „condamnare pentru aceleași fapte de o țară terță”?

În cazul în care se răspunde afirmativ la cea de a patra întrebare,

5. Dispozițiile articolului 4 [punctul] 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI trebuie interpretate în sensul că o hotărâre de refuz al executării unui mandat european de arestare emis pentru executarea unei pedepse privative de libertate și de recunoaștere a hotărârii de condamnare în temeiul articolului 4 [punctul] 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, cu suspendarea executării pedepsei potrivit legii statului de executare, reprezintă o „sentință în curs de executare” în cazul în care supravegherea condamnatului încă nu a început?

Obiectul litigiului. Fapte pertinente

1. Prin sentința penală nr. [OMISSIS][din] 10.07.2017 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia

2

Versiune anonimată

penală nr. [OMISSIS] [din] 07.02.2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, inculpatul AR a fost condamnat definitiv pentru comiterea:

- infracțiunii de complicitate la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată, prevăzute de articolul 26 Cod penal (1969) raportat la articolul 248 Cod penal (1969) cu referire la articolul 248¹ Cod penal (1969), cu aplicarea articolului 41 alineatul 2 Cod penal (1969) și a articolului 5 Cod penal,
- infracțiunii de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni prevăzute de articolul 323 alineatele 1 și 2 Cod penal (1969), [cu aplicarea] articolului 5 Cod penal,

aplicându-i-se o pedeapsă principală rezultantă de **5 ani și 6 luni închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de articolul 64 alineatul 1 litera a) teza a II-a și [litera] b) Cod penal (1969)**, respectiv cu aplicarea articolului 71 Cod penal (1969) [și a] articolului 64 alineatul 1 litera a) teza a II-a și [litera] b) Cod penal (1969).

Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, ca instanță de executare, a emis **mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 288/2017/07.02.2019**. Curtea de Apel București - ca instanță de executare - a emis la data de 08.02.2019 **mandatul european de arestare nr. 2/08.02.2019**, precum și cererea de dare în urmărire internațională adresată Biroului SIRENE și Biroului Național Interpol.

În urma localizării și reținerii persoanei solicitate pe teritoriul Republicii Italiene la data de 15.01.2020, Curtea de Apel din Napoli [OMISSIS] a solicitat Curții de Apel București transmiterea în regim de urgență, înaintea termenului fixat din data de 11.02.2020, a următoarelor documente: Mandatul european de arestare nr. 2/08.02.2019, Sentința penală nr. [OMISSIS] [din] 10.07.2017 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală cu mențiunea - „irevocabilă”, copia Mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 288/2017/07.02.2019, precum și descrierea situației de fapt reținute în sarcina persoanei condamnate AR.

Curtea de Apel din Napoli a dispus prin sentința pronunțată la data de 15.09.2020, devenită irevocabilă la data de 26.09.2020, refuzul predării persoanei solicitate AR în baza mandatului european de arestare nr. 2/08.02.2019 și, în același timp, recunoașterea sentinței penale nr. [OMISSIS] [din] 10.07.2017 pronunțate de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală și executarea acesteia pe teritoriul Italiei, sentință comunicată Curții de Apel București la data de 30.09.2020, fără mențiuni referitoare la punerea în executare a hotărârii recunoscute. În cuprinsul hotărârii se reține că nu există motive obligatorii de refuz, dar persoana solicitată are reședința legală și efectivă în Italia, nu există motive pentru a impune persoanei căutate executarea pedepsei în România, din moment ce executarea aceleiași pedepse în Italia, după recunoașterea hotărârii străine, este în mai mare măsură conformă cu cerința reintegrării sale sociale.

La data de 16.11.2020, Ministerul Justiției Italian a comunicat Ordonanța din 13.10.2020 pronunțată de Curtea de Apel Napoli prin care s-a dispus grațierea a 3

ani închisoare din pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. [OMISSIS] [din] 10.07.2017 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II a penală.

La data de 14.06.2021, prin adresa nr. 56860/1021/09.06.2021 emisă de Ministerul Justiției din România, s-a comunicat Curții de Apel București - Secția a II-a penală adresa emisă de Ministerul Justiției al Republicii Italiene prin care se transmite copia certificatului emis de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel din Napoli, conform căruia procedura de executare este suspendată până la pronunțarea deciziei Tribunalului de Supraveghere.

Curtea de Apel București - Secția a II-a penală a emis, la data de 11.08.2021, o adresă către Ministerul Justiției al Republicii Italiene, prin care a recomunicat, atât în limba română, cât și în limba italiană, poziția autorităților judiciare române conținută în adresa emisă de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală la data de 25.06.2021 către Curtea de Apel Napoli, din care rezulta fără echivoc:

- faptul că autoritățile judiciare române nu și-au dat acordul cu privire la recunoașterea de către Republica Italiană a sentinței penale nr. [OMISSIS] [din] 10.07.2017, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr. [OMISSIS] [din] 07.02.2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, și preluarea executării pedepsei aplicate inculpatului AR;
- împrejurarea că, atât timp cât nu s-a comunicat începerea executării pedepsei privative de libertate prin încarcerarea persoanei condamnate, se apreciază că statul de condamnare (România) își păstrează pe deplin dreptul de a pune în executare hotărârile pronunțate pe teritoriul său, în raport de dispozițiile articolului 22 [alineatul] (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI.

2. La data de 09.08.2021, Biroul Național Sirene cu adresa nr. 1253864/SIRENE/ADS/DGB/09.08.2021 a informat Curtea de Apel București - Secția a II-a penală că, la data de 09.08.2021, persoana condamnată AR a fost arestată în Mykonos - Grecia, solicitându-se transmiterea de urgență a mandatului european de arestare către autoritățile elene, atât în limba română, cât și tradus în limba greacă. Autoritățile elene au solicitat informații referitoare la valabilitatea mandatului european de arestare.

Prin hotărârea din 08.09.2021 a Curții de Apel a Mării Egee s-a dispus respingerea cererii de punere în executare a mandatului european de arestare nr. 2/08.02.2019 emis de Curtea de Apel București, reținându-se că, în conformitate cu articolul 4 [punctul] 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, persoana solicitată a fost judecată irevocabil pentru aceleași fapte de un stat membru al Uniunii Europene, iar pedeapsa este în curs de executare. În cadrul acestei proceduri, Republica Italiană a comunicat [Republicii Elene] că persoana solicitată a depus cerere pentru măsuri alternative, care a fost transmisă Tribunalului de Supraveghere Napoli și care urmează a fi examinată (nefiind începută efectiv supravegherea persoanei

solicitate la data pronunțării asupra mandatului european de arestare). S-a mai reținut că în cazul recunoașterii unei hotărâri nu este necesar consimțământul statului de condamnare.

3. Biroul de executări penale al Curții de Apel București - Secția a II-a a formulat contestație la executare solicitând instanței să aprecieze asupra validității mandatului național de punere în executare a pedepsei închisorii și a mandatului european de arestare, având în vedere hotărârea din 08.09.2021 a Curții de Apel a Mării Egee și cea a Curții de Apel Napoli din data de 15.09.2020.

4. La data de 03.12.2021, Ministerul Justiției al Republicii Italiene a comunicat Curții de Apel București [și] Curții de Apel a Mării Egee din Republica Elenă, prin intermediul magistratului de legătură român în Republica Italiană, că, potrivit unei ordonanțe a Parchetului Napoli din data de **02.12.2021**, România nu a pierdut dreptul de a solicita executarea pedepsei, inclusiv a mandatului european de arestare față de persoana solicitată, pe considerentul că aceasta nu a început executarea pedepsei în Republica Italiană, în sensul că nu a fost stabilită modalitatea de executare.

5. La data de 08.12.2021, Ministerul Justiției al Republicii Italiene a revenit cu o altă notă, pentru „rectificarea și înlocuirea notei din data de 03.12.2021”, prin care a desființat această notă și s-a susținut că Parchetul Napoli a emis față de persoana solicitată, la data de **01.12.2021 (cu o zi înainte de emiterea ordonanței de constatare că România nu a pierdut dreptul de a proceda la punerea în executare a pedepsei)**, certificatul de executare și că ar fi început executarea pedepsei.

6. Deși organele judiciare din România au solicitat autorității[lor] italiene comunicarea ordonanței din data de 02.12.2021, prin care se recunoștea dreptul autorității române de a proceda la punerea în executare a pedepsei, acestea nu au transmis ordonanța conform acestei solicitări.

Dispoziții legale aplicabile

Legea nr. 302/2004 [privind cooperarea judiciară internațională în materie penală] - capitolele I și II din titlul III - *Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre;*

Legea nr. 302/2004 - [secțiunea 1 a capitolului] III din titlul VI - *Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.*

Dispoziții ale dreptului Uniunii Europene pertinente

- articolul 4 [punctul] 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI potrivit căruia: *Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare [...] în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;*

- articolul 8 [alineatul] (1) litera (c) din Decizia-cadru 2002/584/JAI potrivit căruia: *Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:*

(c) *indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;*

- articolul 4 [punctul] 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI potrivit căruia: *Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare [...] în cazul în care din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de o țară terță, cu condiția ca, în caz de condamnare, sentința să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul țării de condamnare;*

- articolul 22 [alineatul] (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI potrivit căruia: *Sub rezerva alineatului (2), statul emitent nu poate proceda la executarea pedepsei după ce executarea acesteia a început în statul de executare;*

- articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI potrivit căruia: *Fără a aduce atingere Deciziei-cadru 2002/584/JAI, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică mutatis mutandis, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile deciziei-cadru respective, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în cazuri în conformitate cu articolul 4 [punctul 6] din decizia-cadru respectivă;*

- articolul 4 [alineatul] (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI potrivit căruia: *Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului poate avea loc în cazul în care autoritatea competentă a statului emitent, după caz, în urma consultărilor între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare, constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate.*

Motivele care au determinat instanța să formuleze cererea de decizie preliminară

Instanța din statul de condamnare a apreciat că, pentru recunoașterea unei hotărâri pe cale incidentală în cadrul unei proceduri de punere în executare a unui mandat european de arestare, refuzat în temeiul articolului 4 [punctul] 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, este necesar consimțământul statului de condamnare în temeiul articolului 25 și al articolului 4 [alineatul] (2) din [Decizia-cadru 2008/909]. O astfel de procedură, desfășurată cu încălcarea articolului 25 și a articolului 4 [alineatul] (2) din decizia-cadru nu poate avea niciun efect juridic cu privire la hotărârea de condamnare pe teritoriul altor [state membre]. Totodată, câtă vreme nu s-a comunicat începerea executării pedepsei privative de libertate prin încarcerarea persoanei condamnate (și nici măcar prin începerea supravegherii persoanei condamnate), statul de condamnare (România) își păstrează pe deplin dreptul de a pune în executare hotărârile pronunțate pe teritoriul său, în raport de dispozițiile articolului 22 [alineatul] (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI.

O astfel de procedură nu ar putea fi opusă statului de condamnare nici de statul care a recunoscut-o și nici de un alt stat membru UE căruia i se solicită executarea mandatului european de arestare, iar hotărârea de recunoaștere nu reprezintă o „hotărâre de condamnare pentru aceleași fapte” nici în sensul articolului 4 [punctul] 5[, nici în sensul articolului] 3 [punctul] 2 din [Decizia-cadru 2002/584/JAI]. Se constată că instanța din Grecia a invocat articolul 4 [punctul] 5 din [Decizia-cadru 2002/584/JAI] ca temei pentru refuzarea punerii în executare a mandatului european de arestare, deși hotărârea de condamnare pronunțată de România a fost recunoscută pe teritoriul Italiei (stat al UE) și nu pe teritoriul unui stat terț, astfel că din acest motiv întrebările adresate CJUE fac referire la aceste dispoziții și nu la cele prevăzute de articolul 3 [punctul] 2 din Decizia-cadru 2002/584/JAI.

Chiar în situația în care hotărârea de recunoaștere ar putea fi interpretată ca fiind o „hotărâre de condamnare pentru aceleași fapte”, o pedeapsă privativă de libertate nu poate fi considerată ca fiind în faza de executare decât prin încarcerarea persoanei condamnate, nefiind suficient a se dispune suspendarea executării pedepsei (măsură care nici nu era luată, de altfel, la momentul analizei MEA de către Grecia, condamnatul fiind în așteptarea soluției Tribunalului de Supraveghere).

Se constată că există un aparent conflict între maniera de interpretare de către instanțele implicate în această procedură (România, Italia și Grecia) a normelor de corelare a celor două decizii-cadru și a efectelor juridice pe care încălcarea acestor dispoziții le pot produce, astfel încât apare necesară clarificarea modului de interpretare a normelor europene pentru ca dispozițiile să fie interpretate și aplicate unitar în statele membre.

De interpretarea oferită de CJUE depinde soluționarea speței deduse judecății, deoarece în funcție de aceasta va fi soluționată contestația la executare ce are ca

obiect validitatea mandatului național și a mandatului european de arestare, soluțiile previzibile fiind diametral opuse.

JURISPRUDENȚA CJUE

Instanța a cercetat jurisprudența CJUE și a identificat următoarele hotărâri relevante:

C-665/20 PPU, Hotărârea din 29 aprilie 2021

În plus, modul de redactare a articolului 4 punctul 5 din decizia-cadru este, la rândul său, aproape identic cu cel al articolului 3 punctul 2 din aceasta, numai că primul privește cazul unei persoane judecate definitiv pentru aceleași fapte „de o țară terță”, în timp ce al doilea vizează cazul unei persoane care a făcut obiectul unei hotărâri definitive pentru aceleași fapte „într-un stat membru”. (punctul 49)

În această privință, trebuie arătat că respectiva condiție potrivit căreia sentința trebuie să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul țării de condamnare, în măsura în care are ca efect, în cazul în care nu este îndeplinită, să impună predarea persoanei căutate pentru ca aceasta să fie urmărită penal sau să execute pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva sa, contribuie la realizarea obiectivului mecanismului mandatului european de arestare care constă în a preveni, în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție, impunitatea infracțiunilor [în acest sens Hotărârea din 11 martie 2020, SF (Mandat european de arestare - Garanție de returnare în statul de executare), C-314/18, EU:C:2020:191, punctul 47, și, prin analogie, Hotărârea din 27 mai 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, punctul 77]. [punctul 57]

Condiția privind executarea prezintă o importanță deosebită, dat fiind că, în ipoteza în care nu este îndeplinită, aceasta are ca efect să împiedice aplicarea principiului ne bis in idem și, prin urmare, să impună predarea persoanei căutate pentru ca aceasta să fie urmărită penal sau să execute pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva sa. [punctul 98]

C-573/17, Hotărârea din 24 iunie 2019

Astfel, este necesar să se reamintească faptul că impunitatea persoanei căutate ar fi incompatibilă cu obiectivul urmărit atât de Decizia-cadru 2002/584 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 23, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punctul 47), cât și de articolul 3 alineatul (2) TUE, potrivit căruia Uniunea oferă cetățenilor săi un spațiu de libertate, securitate și justiție, fără frontiere interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor, în corelare cu măsuri adecvate în materie, printre altele, de control la frontierele externe, de prevenire a criminalității sau de combatere a acestui

fenomen [Hotărârea din 25 iulie 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Condiții de detenție în Ungaria), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punctul 86].

[În ceea ce privește o]bligația impusă de articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 și amintită la punctul 86 din prezenta hotărâre de a asigura, în caz de refuz al executării MEA, preluarea efectivă de către statul membru de executare a pedepsei privative de libertate, trebuie să se arate că această obligație presupune un veritabil angajament al acestui stat de a executa pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva persoanei căutate, chiar dacă, în orice caz, simpla împrejurare că acest stat se declară „dispus” să asigure executarea pedepsei respective nu poate fi considerată de natură să justifice un asemenea refuz. Rezultă că orice refuz de a executa un MEA trebuie să fie precedat de verificarea, de către autoritatea judiciară de executare, a posibilității de a executa în mod real pedeapsa în conformitate cu dreptul său intern (Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 22).

Rezultă că posibilitatea conferită autorității judiciare de executare de a refuza, în temeiul articolului 4 punctul 6 menționat, predarea persoanei căutate nu poate fi pusă în aplicare decât dacă această autoritate, după ce a verificat, pe de o parte, că această persoană rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia și, pe de altă parte, că pedeapsa privativă de libertate pronunțată de statul membru emitent împotriva acestei persoane poate fi efectiv executată în statul membru de executare, apreciază că există un interes legitim care să justifice executarea pedepsei aplicate în statul membru emitent pe teritoriul statului membru de executare (Hotărârea din 13 decembrie 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punctul 37).

Opinia instanței naționale

Pentru recunoașterea unei sentinței penale de condamnare în cadrul procedurii de punere în executare a unui mandat european de arestare, refuzat în temeiul articolului 4 [punctul] 6, este necesară și obligatorie o consultare a autorităților implicate și trebuie obținut acordul/consimțământul prealabil al statului de condamnare în vederea recunoașterii hotărârii penale și a preluării executării în statul solicitat, în conformitate cu dispozițiile articolului 4 [alineatele] (2) și (5) din Decizia-cadru 2008/909/JAI.

Faptul că în cadrul procedurii de punere în executare a mandatului european de arestare s-a comunicat o copie a hotărârii de condamnare la solicitarea instanței de executare nu echivalează cu acordarea consimțământului pentru recunoașterea acestei hotărâri și preluarea executării pedepsei, mai ales în lipsa oricăror consultări care să asigure statul de condamnare că sunt satisfăcute pe deplin funcțiile esențiale ale pedepsei privative de libertate, concomitent cu facilitarea reabilitării sociale și reintegrării cu succes a persoanei condamnate în societate.

Recunoașterea unei hotărâri penale de condamnare pronunțate de autoritățile judiciare dintr-un alt stat membru fără respectarea formei stabilite de instanța de

condamnare, în lipsa oricăror consultări prealabile și fără existența consimțământului statului de condamnare, nu poate fi apreciată ca fiind conformă cu dispozițiile și spiritul Deciziei-cadru 2008/909/JAI și ale Deciziei-cadru 2002/584/JAI și nu poate fi invocată ca temei pentru refuzul punerii în executare a mandatului european de arestare pe teritoriul unui alt [stat membru].

Refuzul de predare a persoanei solicitate și preluarea efectivă de către statul membru de executare a pedepsei *privative de libertate* implică, potrivit jurisprudenței obligatorii a Curții de Justiție a Uniunii Europene, **obligatia statului de executare de a garanta aplicarea efectivă a pedepsei pronunțate împotriva acestei persoane.**

Astfel, în Hotărârea CJUE din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, punctul 22), și în Hotărârea CJUE din 24 iunie 2019, Popławski [OMISSIS] (C-573/17, punctul 88), se arată de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene faptul că, în ceea ce privește obligația impusă de articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 de a asigura, în caz de refuz al executării MEA, preluarea efectivă de către statul membru de executare a pedepsei *privative de libertate*, trebuie să se arate că această obligație presupune un veritabil angajament al acestui stat **de a executa pedeapsa privativă de libertate** pronunțată împotriva persoanei căutate, chiar dacă, în orice caz, simpla împrejurare că acest stat se declară „dispus” să asigure executarea pedepsei respective nu poate fi considerată de natură să justifice un asemenea refuz. Rezultă că orice refuz de a executa un MEA trebuie să fie precedat de verificarea, de către autoritatea judiciară de executare, **a posibilității de a executa în mod real pedeapsa** în conformitate cu dreptul său intern.

Mai mult, în dispozitivul Hotărârii CJUE din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15), se statuează că, deși dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584 nu au efect direct, totuși, **instanța națională competentă are obligația, luând în considerare ansamblul dreptului intern și făcând aplicarea metodelor de interpretare recunoscute de acesta, de a interpreta dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în măsura în care este posibil, în lumina textului și a finalității acestei decizii-cadru, ceea ce implică, în speță, că, în cazul refuzului de a executa un mandat european de arestare emis în vederea predării unei persoane care a făcut, în statul membru emitent, obiectul unei hotărâri definitive prin care a fost condamnată la o pedeapsă privativă de libertate, autoritățile judiciare ale statului membru de executare au obligația de a garanta ele însele **aplicarea efectivă** a pedepsei pronunțate împotriva acestei persoane.**

De asemenea, în Hotărârea CJUE din 24 iunie 2019, Popławski [OMISSIS] (C-573/17, punctele 81 și 82), se reține că, la punctul 37 din Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), Curtea a constatat că obligația instanței naționale **de a asigura efectivitatea deplină a Deciziei-cadru 2002/584** determină obligația Regatului Țărilor de Jos **de a executa MEA în discuție în litigiul principal sau, în caz de refuz, obligația de a garanta executarea efectivă a pedepsei** pronunțate în Polonia împotriva domnului Popławski. Astfel, este

necesar să se reamintească faptul că *impunitatea persoanei căutate ar fi incompatibilă cu obiectivul urmărit atât de Decizia-cadru 2002/584* (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 23, și Hotărârea din 13 decembrie 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punctul 47), *cât și de articolul 3 alineatul (2) TUE*, potrivit căruia Uniunea oferă cetățenilor săi un spațiu de libertate, securitate și justiție, fără frontiere interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor, în corelare cu măsuri adecvate în materie, printre altele, de control la frontierele externe, *de prevenire a criminalității sau de combatere a acestui fenomen* [Hotărârea din 25 iulie 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Condiții de detenție în Ungaria), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punctul 86].

Astfel, refuzul predării ar asigura persoanei condamnate o impunitate, câtă vreme statul solicitat nu asigură, după refuzul predării, executarea efectivă a pedepsei privative de libertate prin încarcerare.

Totodată, în dispozitivul Hotărârii CJUE din 24 iunie 2019, Popławski [OMISSIS] (C-573/17), s-a statuat în mod neechivoc de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene faptul că, în contextul respectării principiului supremației dreptului Uniunii, **autoritățile statelor membre, inclusiv instanțele judecătorești, sunt totuși obligate să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a dreptului lor național care să le permită să asigure un rezultat compatibil cu finalitatea urmărită de decizia-cadru vizată.**

Conform articolului 22 [alineatul] (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI, „[s]ub rezerva alineatului (2), *statul emitent nu poate proceda la executarea pedepsei după ce executarea acesteia a început în statul de executare*”.

Atât Decizia-cadru 2002/584/JAI, cât și Decizia-cadru 2008/909/JAI au ca domeniu de aplicare exclusiv pedepse sau măsuri privative de libertate, iar o pedeapsă privativă de libertate nu poate fi considerată ca fiind în faza de executare, câtă vreme nu s-a început executarea prin încarcerarea persoanei condamnate, moment până la care statul de condamnare își păstrează pe deplin dreptul de a pune în executare hotărârile pronunțate pe teritoriul său sau [de] a cere executare pe teritoriul altor state membre.

[OMISSIS]